

VOLKSHUISVESTING WAS OOIT EEN GEUZENAAM

5 september, 2011 | door Martin Liebregts

Sinds het nieuwe kabinet Rutte is volkshuisvesting definitief verdwenen van de agenda. Meer dan een eeuw heeft dit begrip de maatschappelijke en politieke agenda gedomineerd. En nu behoort het tot het verleden en is deze geuzenaam geschiedenis. Op dit moment is er geen woord voor die de thematiek van dit begrip anno 2011 nog dekt.

In het verleden stond volkshuisvesting voor emancipatie en zeggenschap, recht op 'goed' wonen, onderzoek naar bestaande en nieuwe woonvormen, oog voor wooncultuur ofwel het wonen en het gebruik. De naam suggereert een sterke mate van staatsbetrokkenheid. In de zeventiger en tachtiger jaren waren de gemeentelijke dienst Volkshuisvesting bijna de belangrijkste organisatie in de stad. Nu twintig à vijfentwintig jaar later is er niets van over. Dat betekent ook dat de onderzoekstraditie en de kennis van dit vakgebied, dat zich richtte op bouwen en wonen, bijna niet meer bestaat. En deze kennis kan niet vervangen worden door marketing en enquête. Hetzelfde lot heeft de renovatiepraktijk in de jaren negentig ondergaan. Kwaliteitsaanpassing van de bestaande woningvoorraad was niet 'in', de nieuwbouw voerde de boventoon. En nu anno 2011 is er een structurele behoefte aan de kennis over bouwen en wonen die verder gaat dan marketing en zich onder andere richt op renovatie. Opeens pogen alle maatschappelijke partijen de thema's zich opnieuw toe te eigenen of het nu de bestaande stad, bouwen en wonen en kwaliteitsaanpassingen van de voorraad betreft. De kunst zal zijn de kennis van het verleden opnieuw te actualiseren en nieuwe onderzoeken en de gewenste verdieping in beweging te zetten die de basis kunnen leggen voor een vernieuwende toekomst. Dus terugkijken en vooruitkijken. Om dit alles te inspireren zal er ook een nieuwe geuzenaam bedacht moeten worden. Misschien wordt het wel levensduurdenken of iets dergelijks.